

Справа «Де Сальвадор Торрес проти Іспанії» (De Salvador Torres v. Spain)

У рішенні, ухваленому 24 жовтня 1996 року у справі «Де Сальвадор Торрес проти Іспанії», Суд постановив, що:

- не було порушення ч. 3 ст. 6 Конвенції.

Обставини справи

У червні 1966 року, обіймаючи посаду головного адміністратора публічної лікарні в м. Барселона, заявник уклав угоду з банком, згідно з якою отримувалися відсотки більші, ніж передбачена законом відсоткова ставка від фондів лікарні, покладених ним на депозит. Різниця сплачувалася на його особистий рахунок. Між 1966 і 1983 роками заявник отримав близько 148 млн. песет.

У 1983 році було порушено кримінальну справу за цим фактом, та у 1984 році заявник був звинувачений у присвоєнні публічних фондів. Обвинувачення вимагало покарання у вигляді 15-річного ув'язнення.

У вересні 1988 року суд провінції Барселона, вважаючи, що суми, привласнені заявником, не є «публічними фондами», засудив його до 1 року та 6 місяців ув'язнення як за просте привласнення службовцем фондів, наголошуючи на тому, що заявник як адміністратор лікарні не набув статусу громадського службовця.

У березні 1990 року після подання обвинуваченням апеляції Верховний Суд відмінив оскаржуване рішення та засудив заявника до 5 років ув'язнення за просте привласнення коштів, враховуючи як обтяжуючу обставину використання ним публічного характеру його посади.

У липні 1992 року Конституційний Суд відхилив апеляцію заявника, в якій він скаржився на порушення свого права на справедливий судовий розгляд.

Зміст рішення Суду

Заявник стверджував, що його право бути ознайомленим із характером і підставами обвинувачення проти нього було порушено, тому що його було засуджено за злочин з обтяжуючими обставинами, щодо яких йому взагалі не було висунено обвинувачення.

Суд зауважив, що слідчий суддя та обвинувачення класифікували злочин як привласнення публічних фондів. Суд провінції тим не менше засудив його за просте привласнення. Згідно з апеляцією Верховний Суд вирішив, що використання заявником свого становища в публічній установі обтяжує злочин.

З точки зору Суду, публічний характер посади заявника є невід'ємною частиною первинного обвинувачення в привласненні публічних фондів і відомий заявнику від самого початку розгляду справи. Відповідно до цього йому було відомо про можливість використання цих обставин як обтяжуючих під час визначення строку ув'язнення.

Отже, не було порушення ч. 3 ст. 6 Конвенції

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.